

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3092/05
01.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужених-противтужилаца ББ, чији је пуномоћник БА адвокат и ВВ, ради извршења уговора о зајму по тужби и утврђења ништавости уговора о зајму по противтужби, одлучујући о ревизији тужених-противтужилаца, изјављеној против пресуде Округног суда у Јагодини Гж.бр.1213/04 од 23.8.2004. године, у седници већа одржаној 1.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених - противтужилаца изјављена против пресуде Округног суда у Јагодини Гж.бр.1213/04 од 23.8.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Параћину П.бр.753/98 од 18.9.2003.године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца а обавезани тужени да му исплате динарску противвредност износа од 25.641 ЕВРА по најповољнијем курсу по коме пословне банке у месту плаћања откупљују ефективну страну валуту, са припадајућом каматом у динарској противвредности по есконтној стопи коју утврђује европска Централна банка од 1.5.2002.године до коначне исплате, као и динарску противвредност домицилне камате на износ од 50.000,00 ДМ обрачунате по најповољнијем курсу по коме пословне банке у месту плаћања откупљују ефективну страну валуту за период од 1.4.1998. до 1.5.2002.године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му поред досуђеног износа из става првог изреке исплате динарску противвредност износа од 16.484 евра са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужених да се утврди да је ништав уговор о зајму оверен пред Општинским судом у Параћину Ов.бр. 254/98 од 20.2.1998.године и да као такав не производи правно дејство.Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка од 170.160,00 динара.

Пресудом Округног суда у Јагодини Гж.бр.1213/04 од 23.8.2004. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужених-противтужилаца и потврђена пресуда Општинског суда у Параћину П.бр.753/98 од 18.9.2003. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени - противтужиоци су изјавили благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац - противтужени дао је одговор на ревизију с предлогом да се ревизија одбије.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77..."Службени лист СРЈ" бр. 3/02), који се примењује на основу члана 491. став 1.ЗПП-а, ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из новелираног члана 354. став 2.тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити из тачке 14. цитиране законске одредбе јер су разлози образложења другостепене пресуде јасни и нису у супротности стању у списима.

Неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени ББ су били у пријатељским и пословним односима од 1995. године до краја 1999. године и међусобно су пословали и као физичка лица и преко својих фирми, па је у том периоду дошло до мешања приватног - личног капитала са средствима њихових фирми. Дана 20.2.1998. године, тужилац и тужени су закључили уговор о зајму и оверили га код суда под Ов.бр.254/98, на износ од 50.000,00 ДЕМ, са роком враћања дана 1.4.1998. године, и на тај начин извршиле сравњење - пресек својих међусобних потраживања, односно дуговања тужених. Даље је утврђено да овај уговор о зајму није закључен уз присуство мане воље, односно озбиљне претње принуде и заблуде и да тужени позајмљени износ који одговара противвредности од 25.461 ЕВРА, нису вратили.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право

налазећи да је тужбени захтев тужиоца делимично основан а против тужбени захтев тужених - противтужилаца неоснован. Како су се судски овереним уговором о зајму од 20.2.1998. године прво и друготужени обавезали да у уговореном року врате договорени износ (као "пресека" својих дуговања тужиоцу), а то нису учинили, то су нижестепени судови правилном применом материјалног права закључили да тужиоцу припада износ од 25.640 ЕВРА и на тако досуђени износ правилно му досудили припадајућу камату почев од 1.4.1998. године, као дана доспелости до коначне исплате, а све у динарској противвредности. Обзиром да њихова обавеза исплате дуваног девизног износа, са правног становишта Врховног суда, произилази из члана 17. и чл. 562. ЗОО и то у динарској противвредности на коју упућује члан 395. ЗОО, тзв. валутне клаузуле. Правилно су такође нижестепени судови одбили противтужбени захтев тужених за утврђене ништавости тог истог уговора о зајму јер не постоје разлози из члана 111. ЗОО за наводну рушљивост тог уговора.

Навод ревизије тужених да је тужилац тражио да се они обавезу да му изврше исплату по основу дуга а да нижестепене пресуде обавезују тужене да изврше исплату по основу уговора о зајму, нису основани јер је утврђено да је приликом закључења наведеног уговора о зајму, дошло до пресека свих међусобних потраживања тужиоца и тужених и да је на тај начин уговорен износ. Стога је уосталом правно ирелевантно по ком правном основу су тужени у обавези да тужиоцу исплате новчани износ чије обавезе враћања су се свакако прихватили, закључењем наведеног уговора у смислу чл. 17. ЗОО. Позивање туженог на незаконито пословање странака и чињеницу да то пословање не сме да има судску заштиту, не ослобађа туженог као учесника у облигационом односу да своју обавезу испуни.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 154. став 1. и 150. Закона о парничном поступку.

Обзиром да тужени у ревизији понавља разлоге које је истицао и у поступку по жалби, а који су били предмет правилне материјално правне оцене другостепеног суда, а осталим ревизијским наводима не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију тужених и одлучио као у изреци применом члана 393. ранице важећег ЗПП-а, у вези члана 491. став 1. важећег ЗПП-а.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз